

No 10

Oktober 1881.

7. Aarg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Min Moder.

Hvem var min første Hjælp og Trøst?
 Hvem gav mig Næring ved sit Bryst?
 Hvem sang for mig med liflig Røst?
 Min Moder.

Hvem ledte mine første Tjæd,
 Dg, naar jeg faldt omkuld og græd,
 Hvem mærked det og hjalp mig ont?
 Min Moder.

Hvem gjorde Hjemmet lyst og glad?
 Hvem var og den, som trolig sad
 Hos syge Børn ved Dag og Nat?
 Min Moder.

Hvem gav mig Kundskab om Guds Bud?
 Hvem lærte mig at kende Gud
 Dg stamme Bønnens første Ord?
 Min Moder.

Hvem vidned om min Frelsermand
 Dg vakte Længsten til det Land,

Hvor Jesus bor i himmelsk Fryd?
 Min Moder.

D, skulde jeg ei elske dig,
 Du, som faa ont har elsket mig
 Dg ingen Ting for mig har spart!
 Min Moder!

Gid Herren Gud, som gav mig dig,
 Maa længe her bevare dig,
 At jeg faar tjene dig igjen,
 Min Moder!

Naar du blir gammel, svag og graa,
 Da vil jeg ved din Side staa
 Dg glædes at faa pleie dig,
 Min Moder!

O Gud, som Alting kan og ved,
 Betsign i Tid og Ewighed
 Med Alt, hvad godt og saligt er,
 Min Moder!

En lykkelig Jul.

Iste Kapitel.

Mor Lunds Mand var en Dranker. Naar vi nevner Ord som : En Drankers Hustru, en Drankers Barn, da oprulles for vore Tanker et Maleri med de mørkeste Farver, fuld af navnløs Smerte.

Kjære Barn, du, som har en ædruelig og snil Fader, glem ikke at være taknemmelig derfor og søg at vise din Fader dette ved at være ham lydlig og hjærlig.

Engang var ogsaa Johan Lund en brav og ordentlig Mand ; da var han saa glad i sin Hustru og sine Børn ; da var der Glæde, hver Gang Pappa kom hjem. De Smaa løb ham imøde for at faa det første Kys. Men Alt forandrede, da Lund fik Lyst paa stærke Drikke. Da tabte han Kjærligheden til Sine ; ja der vankede Skænd og Slag, naar han nu kom hjem, og de stakkels Børn sprang og glemte sig, naar de hørte Faderens Trin paa Trappen. Han drak op, hvad han tjente, saa hans Kone maatte ved Badst og andet Arbeide søge at ernære Familien, der nu bestod af 5 Børn. Den ældste af disse hed Engeline ; men for Kortheds Skyld kaldtes hun gjerne Engel, og hun maatte tidlig tage Del i Moderens haarde Arbeide, saa hun vidste lidet af Barndommens Glæder. I dag skulde en stor Kurv med vadsket Løi bringes bort ; den var altfor tung for Engel alene, hvorfor Moderen bad hende anmode Naboens Frits om at hjælpe hende at bære Kurven, saa skulde han faa et stort Stykke Brød med Sirup paa. Dette Tilbud var altfor fristende for Frits, hvis Mave stadig havde Plads for baade 1 og 2 Stykker Brød, især naar der endog vankede noget saa lækkert som Sirup til. Han var derfor strax villig, og han og Engel drog afsted med Kurven ; Løiet skulde bringes til General N. De ringede paa, og om en Stund viste sig Koffepigens røde og venlige Ansigt i Døren.

"Kom ind i Kjøkkenet, Børn, og hvil Eder lidt, medens jeg tar Løiet ud ; Stuepigens er ikke tilstede. Det er lille Froken Maries Geburtsdag idag, og vi har det travelt, da her skal være Børneselskab."

Engel havde nu før været der, men Frits saa sig forbauset om i det store Kjøkken med de

blankpudsede Kopper og Kar. Paa et Bord stod et stort Fad med lakre Kager ; men disse vovede Børnene og især den altid fultne Frits neppe at se paa, for at ikke en altfor stor Lyst skulde oversalde dem. Imidlertid aabnedes Døren og en liden nydelig Pige kom ud i Kjøkkenet ; i Armen holdt hun en stor Duffe. Frits troede næsten, at det var to Duffer, som kom spadserende.

Lille Froken Marie kastede udsælgende Blikke paa de to fremmede Børn og gif hen til Hanna, saa hed Koffepigen, for at vise hende den nye Duffe.

"Hvad skal den hedde ?" spurgte Hanna, "kanste Emma eller Laura ?"

"Nei, det er saa almindelige Navne, og min nye Duffe maa have et ualmindeligt Navn."

"Navel, vi faar tænke derpaa ; men nu maa jeg tomme Klædeskurven, at Børnene kan komme afsted," og hun gav sig især dermed.

"Hvad hedder den lille fremmede Pige ?" hvistede Marie.

"Jeg ved ikke," svarede Koffepigen, "du kan spørge hende."

"Nei, spørg du hende," sagde den lille Froken.

Da nu Hanna spurgte herom, svarede den lille Pige, at hun hed Engel.

"O, bed hende vise mig sine Binger," bad lille Marie ivrigt — "Mamma har sagt mig, at Engler har Binger."

Koffepigen lo og spurgte :

"Hvorledes har du faaet et saa besynderligt Navn ?"

"Mit rette Navn er Engeline," svarede Pigen. "Mamma havde læst i en Bog om en liden Pige, som hed Engeline, og som boede i et prægtigt Slot og gif med Guldsto og fjørte med 6 Heste."

"Men du har nok hverken faaet Guldsto eller Slot," sagde Hanna.

"Men vakkest Navn har du dog" sagde lille Marie — "det minder om Himlen."

"Stakkels Barn, hendes Hjem ligner nok ikke meget Himlen," sagde Hanna — "hendes Far drikker og hendes Mor slider og slæber for at opholde hele Familien."

"Hanna, tror du, at Engel vilde synes om at faa nogle af mine Geburtsdagstager ?" hvistede Marie, og, da hun fik et bekræftende Svar,

tog hun en hel Del Rager og lagde i Hænderne paa de forundrede fattige Børn.

"Her har J Eders Kurv tilbage," sagde Hanna Kockepige, "og der er Penge til din Mor for hendes Arbeide." Lille Engel neiede noksaapent, og Frits buffede sig næsten ned til Gulvet, da de gif. "Adjø Engel," raabte lille Marie; "gid du havde Binger," tillagde hun ligesom for sig selv.

"Hanna synes du ikke, at Engeline skulde være et vakkert Navn for min nye Duffe?" horte de bortgaaende Børn hende si, idet de luffede igjen Døren efter sig.

"Der var vel vakkert," sagde Frits, da de langsomt vandrede hjemover. "Jeg skulde ønske, jeg havde en Geburtsdag," var hans næste Taale.

"Har du heller ikke havt nogen Geburtsdag?" spurgte Engel, "jeg har aldrig havt nogen."

"Jo en, en eneste, men det er saa længe siden."

"Hvad er en Geburtsdag for Noget?" spurgte den lille Pige.

"Det er en deilig Dag, Alle er snille mod En, og da faar man Foræring. En Gang har jeg havt en saadan Dag."

"Dg hvorledes var det da?" spurgte lille Engel videre.

"Jo, da var det saa rent og fint hjemme, og Mor skjæmte ikke paa mig en eneste Gang hele Dagen; men hun kjøbte en Rage til mig med Rosiner og Sukker paa. Dg Far gav mig fem Dre og et Kræmmerhus med Sultertoi. Det er den eneste Geburtsdag, jeg har havt. Mor siger, at hun ikke har Raad til Geburtsdage nu mere."

"Jeg undres, om jeg nogengang skal faa en Geburtsdag," tænkte lille Engel med et Suk, idet hun traadte ind i sit fattige Hjem for endnu en Stund at hjælpe sin Moder med hendes tunge Arbeide, inden hun gif til Hvile.

2det Kapitel.

Staffels lille Engel! hendes Arme og Nyg værfede, da Arbeidet for Dagen var tilende, og Modereen bad hende gaa og lægge sig.

"Na Mor" bad hun, "lad mig faa Lov til at sidde oppe hos dig en Stund; jeg ser, at du ikke tænker at lægge dig endda."

"Gjør, som du vil; jeg maa sidde oppe, til han kommer hjem," svarede Modereen bedrøvet,

idet hun saa op paa det gamle Væguhr. "At, hvor der findes megen Belysning her i Berden," tillagde hun med et Suk.

"Mor har du nogengang havt en Geburtsdag?" spurgte Engel efter en Stunds Tausshed.

"Ja, Engel, da jeg var en liden Pige, og Far endnu levede; jeg skulde ønske, jeg havde den Tid igjen."

"Var det da saa hyggeligt at have en Geburtsdag, Mor?"

"Det var godt at have en Far, og en god Far, og det var din Morfar, Engel," sagde Mor Lund.

"Men sig mig, Mor," spurgte Barnet iorrigt, "hvorledes var det paa din Geburtsdag?"

"Jo, det var altid en hyggelig Dag; Mor bagte en stor Geburtsdagskage, og om Aftenen gif Far med os og viste os nogle af Byens Mærkværdigheder. Han pleiede ogsaa at give os en liden Gave paa den Dag. Jeg har endnu et Minde om den sidste Geburtsdag, medens din Morfar levede."

"Na, hvad er det Mor; lad mig faa se det!" bad nu lille Engel.

"Gjerne, mit Barn, den er her," sagde Modereen, idet hun pegte paa en liden Hylde paa Væggen. "Det er rigtig en Skam, at jeg har ladet den ligge der saa længe urørt. Men hvad skal en stakkars Kone gjøre, som har faaet en Dranker til Mand og fem Børn," tillagde hun, mere til sig selv end til Barnet ved hendes Side.

"Lad mig faa se din Geburtsdagsgave," bad Pigen.

Mor Lund rejste sig, steg op paa en liden Stammel og tog frem en gammel, ilde medfaren Bog, aldeles tildækket med Støv. Det var en Bibel, og, efterat Mor Lund havde tørret den vel af, rakte hun den til Engel med et dybt Suk. (Forts.)

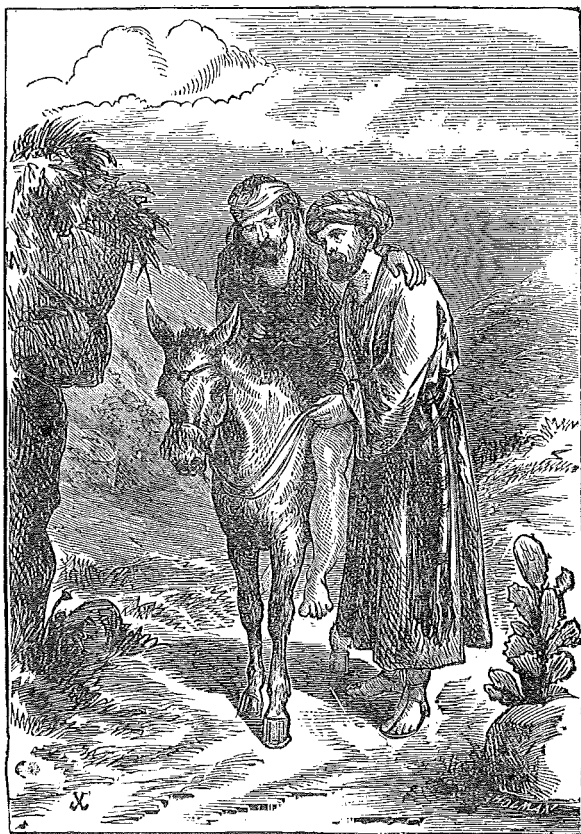
Ønst blot ei, at Alle

Du til Behag maa falde.

At dig Alle agte

Derefter maa du trage.

Den barmhjertige Samaritan.

J se her paa Billedet den barmhjertige Samaritan ledsage det hjælpeløse, mishandlede Menneſke, ſom han fandt liggende halvdød ved Veien, til et Herberge, hvor han kunde pleies vel. Han har ſat den ſyge Mand op paa ſit Dyr og gaar ſelv den lange Wei gjennem den farefulde Egn langſomt og omhyggeligt ved Siden af tilføds. I Lukas Evangeliums 10de Kapitel kunne J læſe nærmere herom.

Men "Børneblad" vilde ved dette Billede gjerne minde ſine ſmaa Læſere om et Herberge, ſom nu ogsaa blandt os bygges for ſtakkels forældreløſe Børn og hjemløſe Gamle, der trænge en lignende Hjælp, ſom den, der blev ydet af

den barmhjertige Samaritan. Jeg mener den

Barmhjertighedsanstalt,

ſom Paſt. Homme nu bygger i **Wittenberg, Wis.** Der trænges nu Hjælp for at ſaa dette Herberge for hjælpeløſe Unge og Gamle iſtand. De Børn, ſom ligeoverfor denne Anſtalt gjerne ville viſe den barmhjertige Samaritans Sind, kunne indſende ſine Bidrag til Paſtor **E. J. Homme, Wincheſter, Wis.**, og ſtulle ſaa Summerne kvitterede i "Børneblad" ved at ſende mig Underretning om, hvad de i dette Tiemed have indbetalt.

J. B. Frich.

Johannes Mathurin og hans Hustru.

Vort Billede fører os ind i et mørkt Fængsel. Den Mand og Kone, vi der se, ere dog ikke Forbrydere, men fromme Kristne, som for sin Troes Skyld besinde sig der. Manden hedder Mathurin og blev født paa den Tid da Gud ved Luther igjen bragte sit sande og rene Evangelium for Lyset. Han stammede fra Frankrig og kom til Savoyens Bjerge, hvor han ægtede en from Waldenserinde. Waldenserne vare evangeliske Kristne, som allerede længe før Reformationen havde løst sig fra den papistiske Kirkes Misbrug og Bildfarelser. De bleve derfor ogsaa i lange Tider grusomt forfulgte af den romerske Kirke, saa at sin suaa og adspredte Menigheder bleve tilbage inde mellem Bjergene.

Mathurin drog snart med sin unge skønne Hustru Johanna videre sydover til Byen a' rignan, hvor han redeligt ernærede sig ved sine Hænders Arbejde. En Tidlang boede han der

uforskyrret, indtil Præsterne fandt ud, at han tilligemed sin Kone holdt Husandagt. Han blev greben og ført i Fængsel. Dommerne domte ham til at brændes paa Baalet, hvis han ikke inden 3 Dage fornegtede sin Kjættetro.

Da gik Johanna til Dommerne og bad om Tilladelse til at besøge sin Mand i Fængslet. Disse troede, at hun vilde overtale sin Mand til at tilbagelalde, for at han kunde beholde Livet, og gave derfor strax sit Samtykke. Men de bleve snart yderst forbausede og vrede; thi Johanna formanede sin Mand til at blive bestandig i Troen og ikke frygte for dem, som vel kunde dræbe Legemet, men ikke Sjelen.

Dommerne bleve rasende og bøde den fromme, modige Kvinde strax at tie. Men hun vedblev at troste og styrke sin Mand med Skriftens Ord. Da blev ogsaa hun dømt til Døden, og allerede den følgende Dag skulde de tilfammen brændes paa Baalet. Den sidste Nat

her paa Jorden tilbringe de da sammen i Fængslets mørke Kammer. Men i deres Sjæle var det lyst og klart, og brændende Bønner stige op til Guds Throne, ogsaa fulde af Tak for, at de fik dø sammen for sin Troes Skyld.

Den følgende Dag gif de med glade Hjerter til Baalet, som gif de til Brudealteret. En stor Føllestare var Vidne til deres Død, og Mange beklagede den grusomme Dom over det ædle Par, men vovede ikke af Frygt for de romerste Præster og Munkes at vise sit Mishag.

Mathurin og hans heltemodige Hustru lede Martyr døden den 2den Mars 1560.

Reformationsfesten staar atter iaar for Døren. Lad der ifandhed være Test i vore Hjerter for, at Guds rene, livsalige Evangelium ogsaa for os kan lyse i Liv og i Død!

De forladte Børns Ven.

En virkelig Tildragelse.

J en liden Landsbby, beliggende i en af det vestlige Irlands ødste Egne, levede en meget fattig Kone, hvis hele Arv efter sin afdøde Mand havde været 2 sunde Pigebørn paa fem og paa tre Aar. Med stort Besvær gjennemkæmpede hun nogle Aar af sin tunge Enkestand; Mangel paa tilstrækkelig Føde og Anstrengelser, som hendes svage Legeme ikke kunde udholde, kastede hende endelig paa Sygeleiet; i saa Dage og uden synderlige Lidelser befriede Døden hende fra alle jordiske Plager. Sognet var saa fattigt, at der Intet kunde gøres for de arme, forladte Børn. "Hvis de blot kunde naa til Kilburn," — en Landsbby, som laa nogle Mil derfra, — sagde en Nabokone den Dag, Moderen var jordet, "der bor en Broder til deres afdøde Fader, han kan da ikke godt negte at tage sig af dem." En Fragtmand, der agtede sig til Kilburn-Eggen, tog saa en Dag af Naade og Barmhjertighed de to Smaapiger med paa sin Vogn. Lizzie var nu 7 og Mary 5 Aar gammel. Senad Middag naaede de Stedet, hvortil Vognen skulde; Rudsken løstede Børnene ned, viste dem en Landevei og sagde, at nu skulde de blot gaa lige ud. Begge græd bitterlig; thi de vare meget trætte og havde næsten Intet faaet at spise hele Dagen. De tog hinanden i Haanden og gif langsomt og vakkende hen ad den betegnede Ve.

Endelig opdagede Lizzie en stor Gaard, der laa lidt fra Landeveien; hun og Mary nærmede sig angstelig nolende; hvor fattige de end vare, saa havde de dog aldrig tigget. Men Sulten var i dette Dieblis den eneste Driofsjeder for deres Handlinger. Længe stode de udenfor Hoveddøren, medens de kunde høre en vred Stemme stjelde indenfor; da den laug, vovede de at aabne Døren og at træde ind. Gaardens Eier sad i en hvirvlet Stol ved Kammen: "Na, hvad ville I? hvad er der nu paaferde med Jer?" raalte han haradt og arrigt til de to Smaapiger, der bleve staaende ved Døren, altsor frygtfomme til at svare paa denne Tiltale. Den ældste tog endelig Mod til sig og sagde bævende: "Hvis De vilde være af den Godhed at give os lidt at spise, et Par Kartofler eller et lidet Stykke Brød."

"Ja, det tænkte jeg nok" udbrod Bonden, "jeg var vis paa, at I kun vare nogle Tiggerunger, skjønt I ikke synes at være fra vor Egn. Vi have nok af den Sort her og trænge ikke til at faa flere fra andre Steder; her er jo knap Brød til os selv i disse trange Tider. Pak Jer paa Dieblisset! her saa I slet Intet!" Begge Børnene bleve meget forstrækkede; de græd høit, og Lizzie sagde hulkende: "Vi have ikke faaet en Bid hele Dagen, vi ere saa trætte, saa vi knapt kunne gaa. Giv os blot en Smule Mad, for vi trænge saa haardt dertil." — "Jeg har jagt Jer Bæfed, vi give Intet her!"

Da Gaardeieren nu reiste sig med en truende Mine, skyndte Lizzie sig hurtigt ud af Døren og trak sin lille Søster med sig. Nu stode de begge igjen i Gaarden udenfor Laden og vidste ligesaa lidt som forhen, hvad de skulde gribe til.

Paa en Gang slap Mary Søsterens Haand og gif lige over Gaarden hen imod en vældig stor Rænehund, som stod bunden i nogen Afstand. Den havde nylig faaet sin Middagsmad i en Træbakke, Mary stak sin Haand ned i den og begyndte at spise sammen med Hundens. Lizzie nærmede sig nu ogsaa, og saa i Træbakken en Bædske, hvori der spømmede nogle Stykker Brød og nogle kogte Kartofler. Hun tænkte nu kun paa Et, og dette Ene var at tilfredsstille sin nagende Hunger; og saa tog hun lidt Brød og et Par Kartofler op af Træet og fortærede dem med Begjærighed. Hun-

den, der ikke var vant til slige Gjæster, traf sig lidt tilbage, saa paa de to Pigebørn, blev derpaa ganske rolig siddende og lod dem spise af sin Middagsmad, hvoraf den kun havde smagt ganske Ubetydeligt.

I dette Dieblif kom Gaardmanden ud, — hans Hensigt var at se, om Børnene nu ogsaa var borte; men da denne mærkelige Scene viste sig for ham, blev han forbauset staaende.

Hunden var nemlig meget glubsk og frygtet af Unge og Gamle. Man var nødsaget til at holde den stadig bunden, og Ingen, uden dens Herre, turde komme den nær. Selv Pigen, der bragte den Føde, vovede kun med megen Forsigtighed at nærme sig den. At Børnene vare i stor Fare, indsaa Gaardmanden strax; han skyndte sig derhen og raabte til dem: "Komme I ikke se den store Hund? Han river Jer i Stumper og Stykker!"

Men i det Samme studsede han og stod maaløs af Forundring.

Hunden stod op og gik hen til Børnene; den saa paa sin Herre og logrede med Halsen, ret som den vilde sige: "Jag dog ikke mine Gjæster bort!"

Dette uventede Syn virkede paa Gaardmanden, som om han havde faaet et elektrisk Stød; der fremkaldtes Følelser i ham, som han aldrig før havde kjendt; Børnene stode med nedslagne Bine foran ham, de ventede Straf, fordi de havde spist Lantsehundens Mad.

Efter en kort Tausshed udbroød Gaardmanden: "Ere I virkelig saa sultne, at I ville nydes med Hundens Føde? Kom saa ind igjen med mig, saa skal jeg give Jer Noget at spise og det ligesaameget, som I ville have."

Han tog dem derpaa ved Haanden og førte dem ind i Huset: "Vierry," kaldte han paa Pigen, "skaf noget varm Mælk og Brød til disse Børn, skynd Dig!"

Hunden havde gjort sin Herre, — Dyret havde gjort Mennesket til Stamme.

Børnene fik nu Sæde ved Bordet; Bonden tog Plads hos dem og udspurgte dem ventligt om deres Navne og deres Hjemstavn. Da han havde erfaret lidt om dem, sagde han: "Kjende I mig, Børn?" "Nei," svarede de. "Men hvorledes hændte det da, at I fandt Veien her til min Gaard. Hvem sendte Eder til mig?"

"Ingen har sendt os herhen," svarede Lizzie, "vi ere paa Vei til Kilburn, hvor der skal bo en rig Farbroder af os; de sagde hjemme, at han vilde nok tage sig af os; men jeg tror det knapt, for Moder sagde ofte til os, at han var en haardhjeret Mand, der ikke brød sig det Mindste om sin Slægt." "Din Moder havde Ret!" udbroød Bonden; — "men sig mig, hvad ville I gjøre, hvis nu denne haarde Mand ikke tager sig af Jer?" — "Saa maa vi dø af Sult!" svarede den ældste af Pigerne.

"Nei, nei, det forbyde Gud! det skal aldrig ske!" raabte Gaardmanden ivrigt. "Hold nu op at græde. Den barmhjerterige Gud har havt Medynk med Eders forladte Tilstand og har betjent sig af et uæmelende Dyr for at mildne Eders Farbroders Hjerte, og nu skal han aldrig slaa Haanden af Jer, nei aldrig!"

Børnene stirrede forundrede paa Bonden, hans Ord og hans hele Væsen var dem en Gaade. Da han saa deres Forundring tilføiede han: "I ere paa Vei til Kilburn for at opsoge Patrick Sullivan? I have allerede fundet ham; jeg er Eders Farbroder, og da jeg nu ved, at I ere mine Broder Martins Børn, byder jeg Eder hjertelig Velkommen!"

Smaapigernes Taarer forvandlede snart til Smil, og al deres Sorg var glemt; thi Pigen satte netop nu et godt Maaltid Mad foran dem paa Bordet. —

De fattige Børns Ven.

Fra Dør til Dør de vanke maa
 Og tigge deres Brød,
 Og, skjønt de kun endnu ere smaa,
 Alt friste Savn og Nød.
 De drive om for Veir og Vind,
 — Kun sjelden man dem lukker ind —
 Saa Gade op og Gade ned,
 Og Ingen vogter deres Fjed.
 I Friftelse og Fare,
 Hvem skal de Smaa bevare?

Han, som i Hjertens Kjerlighed
 Til Jorderige kom
 Og bytted Himlens Herlighed
 Med fattigt Krybberum,
 Han, som har sagt, at for de Smaa
 Skal Himlens Porte aabne staa,
 Han, som de Smaa velstignet har,
 Ei deres Færd uændset lar,
 I Friftelse og Fare
 Han omt dem vil bevare.

Til Blomsterne.

Sov sødt, I Blomster smaa!
Saa glad jeg Eder saa
I Mark og Enge Sommertiden over.
Nu holder Vinteren Vagt,
Den har sit Tæppe lagt
Hen over Eder, medens blidt I sover.

Tal for hvert ventligt Nil,
Som jeg af Eder sit,
Naar om jeg vanked paa de grønne Enge!
Dem skal jeg huske paa,
Naar snart saa barst og raa
Den strenge Vinter Døren mig vil stænge.

Nu i Jer stille Blund
I haabe paa den Stund,
Da frem til Lys og Liv I atter vækkes,
Dg Jordens grønne Dragt
Med Eders Farvepragt
I yndig broget Brimmel skal bedækkes.

Da staa I atter der
I Glæds saa ren og sjæer,
Som var til Jord fra Himlen ned I
dalet;

Saa smidrig og saa suild
Er Eders Farvespil,
Som havde de smaa Engle selv Jer
malet.

Løv mig, I Blomster smaa,
Ydmyg at haabe paa,
At og min Blomsringstid engang skal
fomme,

Da til min Sjæl gaar Bud,
Dg den sig folder ud,
Naar først den lange Vintertid er omme!
Næst Staal.

Strøtanke.

Det lette Sind sig aldrig la'r
Af Byrden kue, skjønt det søler Trykket.
Men L e t s i n d altsor let det ta'r
Dg segner, naar det kommer ret til Stykket.

Hoordan, giv mig et Raad,
Bli'r jeg til Hopmodts Herre?
Bed Ydmyghed i Daad,
Ei blot i Ord, at lære.

G a a d e.

Jeg er bekendt i hvert et Land,
Dg uden stort Besvær
Hvert Stolebarn mig kjende kan,
Blot han mig en Gang ser.

I Fattigmandens Bo ei blot
Jeg er, du ser mig throne
Saa stolt i hver en Konges Slot,
Ja selv i Kongens Krone.

I Vintertiden ses jeg ei;
Du hr mig i November;
Oktober særlig elsker jeg
Men lider ei December.

Dg har endnu jeg ei sagt nok,
Saa hør, — jeg vil ei lyve;
Men jeg af Brødre har en Flok,
Hvis Tal er ser og tyve.

Regneopgave

Hvilket Tal er ligesaa meget under 1000 som
det Firedobbelte af Tallet er over 1000?

Til Børnenes Jubeloffer

modtaget:

I Østlige Distrikt: R. J. Mjelde,
Black Earth Wis., fra hans egne Børn 65
Cts. og fra Otto Johnsen 10 Cts., tilsam-
men 75 Cts.

I Iowa Distrikt: Sendt direkte til
Kassierer Neque: Ved Lærer H. Teigen
fra følgende Børn i Henrytown Wgh.:
Henry, Marie og Albert Engebretsen 0.60
Emma og Nuf Sveen 0.30
Laurits J. Skjøl 0.25
Astrid og Elai Baae 1.00
Line, Anna, Gilbert og Ole Sauer . 0.40

\$2.55

J. B. Frich.

Børneblad, 7de Aargang.

Prisen for Bladet er som før 35 Cts.
pr. Explr. Men Bladets A g e n t e r, der
tage Pakker og selv holde Navneliste over de
enkelt Abonnenter, erholde som tidligere føl-
gende Reduktion:

I Pakker paa fra 5—9 Expl. efter 30 C. pr. Ex.
" " 10—49 " 25 "
" " 50 og derover 20 "

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes
fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. S, La Crosse, Wis